

men denne Forskjel bliver naturligtvis betydeligt større, naar de Pladser, hvortil man henviser Valgerne, ere betydeligt fraliggende, f. Ex. det første Sted en Kirke, det andet en Skole, og det tredje en Gaard og saaledes fremdeles. Ved det paagjældende Valg har dette vel ikke været Tilfældet, men det gjør ikke Noget til Sagen. Den første Betænkelse ligger i, at der ikke kan føres tilbørlig Control med Afstemningen. Valgbestyrelsen er dog nærmest repræsenteret ved sin Formand, men han kan ikke paa een og samme Tid være tilstede mere end eet Sted. Det er nemlig bestemt i Valglovens 34de §, at, naar den navnlig Afstemning er fremmet saavidt, at Ingen mere melder sig til Stemmegivning, skal Formanden forespørge, om der er flere, der ønske at afgive Stemme; men denne Forespørgsel vil han ikke kunne gjøre paa de forskjellige Steder; han maa enten gjøre flere Forespørgsler eller ogsaa vente, indtil de deelte Forsamlinger atter ere komne tilbage og have dannet een Forsamling paa det egentlige Valgsted; men, hvis denne Opfordring medførte det Resultat, at der var en heel Deel fra forskjellige, ja, maafløe samtlige Sogne i Valgkredsen, som vilde afgive Stemme, saa var man kommen til det samme Punkt somdet, hvorfra man gik ud, da man begyndte Sondringen, og det vilde være ligesaa vanskeligt at etablere et Supplement til den navnlig Afstemning paa de forskjellige Steder, som det vilde være at begynde den paa Stedet forfra. Disse Vanskeligheder ere dog ikke saa store, at de jo kunne fjernes derved, at vedkommende Valgbestyrrelse havde sørget for at sikke sig et Locale, hvor Valglisterne kunne føres paa selve Valgstedet.

Dette er de vigtigste Betænkelseheder, som jeg har havt ved denne Sag, og som have foranlediget mig til at gjøre Thinget opmærksom derpaa; jeg skal nu henstille til Thinget, hvad Bøgt det vil tillægge disse Bemærkninger. (Schæf: Maa jeg bede om Ordet!).

Ordføreren: I Anledning af hvad min ærede Sidemand har yttret, skal jeg bemærke, at Udvalget maa henholde sig til Betænkningen. Hvad den første Anke angaaer, at det er tilladt en Mand, som ikke er Valger, at optræde som Stiller, saa maa jeg erindre,

at den Mand, der optraadte, ikke var Stiller, men Andefaler, og Candidaten havde en anden Stiller. Jeg troer, at det er almindeligt antaget, at der ikke bliver Spørgsmaal om Valglisterne, med mindre navnlig Afstemning skal finde Sted. I fald Valget afgjøres ved Raaring, bliver der ikke noget Brug for Valglister, og man kan altsaa ikke faae at vide, hvem der er indskrevne Vælgere, naar ikke navnlig Afstemning finder Sted. Valglovens § 30, som den ærede Forslagsstiller paaberaabte sig, forekommer mig heller ikke at tale noget om, at Valglisterne skulle bruges, eller at man skulde undersøge, om de, der ved Raaringen optræde som Vælgere, ere indskrevne Vælgere. Hvad det andet Punkt angaaer, nemlig Fordelingen af de forskjellige Grupper, som skulle navnlig afstemme, saa troer jeg, at Localiteterne paa mange Steder ere saadanne, at det er uundgaaeligt, ligesom det ogsaa er mig bekjendt, at det hyppigt har fundet Sted, at man har fordeelt Vælgere i forskjellige Huse eller Gaarde, for at afstemme. Naar Veiret er daarligt, eller naar Valgene, som Tilfældet var ved den første Rigsdag, foregaae om Vinteren, er en sliq Forholdsregel næsten uundgaaelig.

Jeg maa fremdeles bemærke, at den Indstilling, som de ærede Rigsdagsmænd have gjort, er af den Bessaffenhed, at, selv om Thinget i det Hele taget var enigt i, at her var begaaet Feil fra Valgbestyrrelsens Side, vilde det dog ikke kunne tiltræde Beslutningen, idet den nemlig gaaer ud paa, at Ministeren skal tilkjendegive vedkommende Valgbestyrrelse, at de paaankede Uregelmæssigheder i Gjengjæftstilsælde ville medføre Tiltale og Straf efter Valglovens § 78. Som bekjendt ere Domstolene hos os uafhængige, og de staae hverken under Folkethinget eller under Indenrigsministeren, saa at begge sidstnævnte Autoriteter vilde compromittere sig ved at tilkjendegive, at de paaankede Uregelmæssigheder vilde medføre Tiltale og Straf, naar Domstolene frisaandt dem, hvormed i saa Fald baade Ministeren og Thinget maatte lade sig nøie. Beslutningen vil altsaa i intet Tilfælde kunne antages.

Førrige Gang, jeg havde Ordet, glemte